

Arrest

nr. 181 358 van 27 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 11 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 11 februari 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 16 mei 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.02.2013 (aangevuld op 04.03.2014) werd ingediend door:

(...)

en minderjarige kinderen:

(...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene besloot Franse cursussen te volgen daar zij zich bewust was van het feit dat haar integratie afhankelijk was van de kennis van de nationale talen (zie schrijven van Jean- Marc Leenders); dat betrokkene op zoek zou zijn naar een job om financieel onafhankelijk te zijn (zie attest Le Forem); getuigenverklaringen van vrienden en de huisbaas voorlegt ter ondersteuning van haar volledige integratie; dat een attest van goed gedrag en zeden voorgelegd wordt; kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene vroeg op 24 november 2009 asiel aan in België. Doordat betrokkene reeds eerder asiel had aangevraagd in Polen, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Polen op 02 februari 2010. De Poolse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 04 februari 2010. Hierbij dient te worden gesteld dat Polen gelast werd met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 01 juli 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten af dat nog diezelfde dag aan betrokkene werd betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 29 april 2011 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze werd op 29 november 2012 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielpcedures - namelijk 7 maand 7 dagen voor de eerste en 1 jaar 7 maand voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocate van betrokkene haalt aan dat betrokkene op 29 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 indiende en dat deze aanvraag op 28 november 2011 onvankelijk werd verklaard. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat deze aanvraag inmiddels ongegrond werd bevonden en dat instructies gegeven werden aan de gemeente om het medisch Attest van Immatriculatie van betrokkene in te trekken. Betrokkene heeft op 23 december 2013 een verzoek tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze procedure is echter niet schorsend. Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het medisch rapport dd. 02 juli 2012 opgesteld door Le Méridien asbl dat voorgelegd wordt, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Meester Joulanta Boulboulle Kaczorowska legt een aantal algemene mensenrechtenrapporten voor ("Russie", Amnesty International, 2012; "Russia", Country reports on human rights practices for 2011, US Department of State; "World report 2012: Russia", Human Rights Watch) en stelt dat uit deze rapporten blijkt dat bijna alle artikelen van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) geschonden worden in Rusland. Doordat mevrouw en haar kinderen de oorlog beleefd hebben en doordat betrokkene een alleenstaande vrouw is, zouden deze argumenten versterkend zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07. 2007, nr 1.018). Er wordt niet aangetoond waarom het feit dat betrokkene en haar kinderen de oorlog meemaakten en het feit dat zij alleenstaande is, bovenstaande zouden kunnen wijzigen.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan (zie allerlei schooldocumenten), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen."

1.3. Op 16 mei 2014 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De mevrouw:

(...)

en minderjarige kinderen:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijst de Raad er ter terechtzitting op dat het verzoekschrift geen enkel middel bevat gericht tegen deze beslissing. De advocaat van de verzoekende partijen is het hier niet mee eens en meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de eerste bestreden beslissing zodat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing ook moet leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Dit betoog kan evenwel niet gevolgd worden. Immers is de tweede bestreden beslissing volledig gesteund op eigen motieven, zowel in rechte als in feite, die geen uitstaans hebben met de eerste bestreden beslissing. Daarnaast dient opgemerkt dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet leidt tot een wijziging in de verblijfssituatie van de verzoekende partijen, dit nog daargelaten de vaststelling dat het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij onderhavig arrest verworpen wordt.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2014.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 9bis van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzonderheid zijn artikelen 9bis en die 62 in combinatie met de instructie van 19.7.2009 worden gelezen; de overtreding van de algemene rechtsprincipes en meer bepaald, het algemene principe van goed bestuur, het principe van voorzichtigheid, rechtszekerheid evenals van de kennelijke beoordelingsfout en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;.

Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn”;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Aangezien dat de tegenpartij van mening is dat in functie van de argumenten die door de verzoekende partij naar voren worden gebracht, acht deze het wenselijk dat zijn aanvraag in het licht van het criterium 2.8A van de instructies van 19.07.2009 wordt geanalyseerd;

Dat deze instructies werden geannuleerd;

Dat daarom, de grondgedachte moet van toepassing zijn;

Dat dit principe wil dat de Staatssecretaris voor het asielrecht en Migratie enig op dit gebied bevoegd is;

Dat hij over een brede discretionaire macht beschikt;

Dat zelfs wanneer in zijn arrest n° 215.571 van 5 oktober 2011, de Raad van State echter van mening was dat is de toepassing van deze instructie als dwingende regel, waar ten opzichte van de verweerder niet meer over geen enkele beoordelingsmogelijkheid beschikt, in strijd met de discretionaire macht waarover deze op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 beschikt en toevoegt aan de wet, stelt de verzoekende partij voorts slechts, op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken, in zijn statistieken van toekenning van verblijfsvergunning¹, dezelfde criteria vast die, volgens het arrest van de Raad van State, de discretionaire macht van de Belgische Staat zouden beperken, gebruikt om van dergelijk toe te staan verblijfsvergunning;

Dat, diensgevolge, het, in strijd met het beginsel van rechtszekerheid, om te zeggen zou zijn dat deze criteria de discretionaire macht van de tegenpartij beperken terwijl deze van elke burger ter beschikking stelt de statistieken waarin deze zogenaamde beperkende criteria worden beschreven;

Dat anders gezegd, niet meer het gaat er niet om discretionair maar van willekeurig te kunnen aangezien de Belgische stand niet verplicht zou zijn om zijn beslissing ten opzichte van objectief meetbare elementen te motiveren en waarvan men zich kan afwachten (gelet op de statistieken ter beschikking gesteld van iedereen) dat zij voor elke vraag van regelen, op grond van het beginsel van non-discriminatie zijn toegepast;

Aangezien dat men een motivatie vaststelt die voor de verschillende redenen wordt gestereotypeerd, die de verzoekende partij in zijn aanvraag van regelen 9 bis heeft aangevoerd;

Dat immers, voor de verschillende redenen aangevoerd, ziehier de motivatie die men terugvindt; "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtig tot verblijf niet kan indien via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland"

Dat het daar gaat om een motivatie van volkomen abstracte en algemene natuur zonder de mogelijkheid voor de verzoekende partij om precies te weten waarom in zijn geval, het criterium niet beslissend is geweest;

Dat, betreffende de aangevoerde elementen (perfecte kennis van het Frans namelijk, de sociale banden, de lengte van zijn verblijf van meer dan 3 jaar en vier maand op Belgisch grondgebied evenals duur van de procedure), de verzoekende partij niet in staat is om met nauwkeurigheid te weten waarom dit element geen buitengewone omstandigheid zijn;

Dat immers, voor de verschillende redenen aangevoerd, de tegenpartij zich ertoe beperkt om tegenover te stellen dat het er gaat niet om buitengewone omstandigheid of dat deze elementen over de gegrondheid van het dossier gaat ;

Dat echter, de motivatie ten doel heeft van zijn substantie het heel belang van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 te ontdoen dat het begrip buitengewone omstandigheid zonder ze te bepalen heeft ingevoerd;

Dat deze buitengewone omstandigheid, die niet wettelijk worden bepaald, geen omstandigheden van overmacht zijn.

Dat dientengevolge, het aan de tegenpartij, in het belangrijk geval, is om het buitengewone karakter van de omstandigheden te waarderen die door het buitenland worden aangevoerd, met dien verstande dat de behandeling van de vraag onder twee aspecten, die van de ontvankelijkheid en die van de gegrondheid, geenszins uitsluit dat hetzelfde feit zowel een buitengewone omstandigheid die de invoering van de aanvraag in België toelaat als een reden die de toekenning van de verblijfsvergunning rechtvaardigen;

Dat als de Minister of zijn vertegenwoordiger, in het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden, over een zeer brede beoordelingsmacht beschikt waardoor Uw advies zich kan vervangen, er niet minder erover verplicht is om zijn beslissing te motiveren en om het te rechtvaardigen rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval dat hem wordt voorgelegd;

Dat de bewering volgens dewelke „ de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtig tot verblijf niet kan indien via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland“, een motivatie van volkomen abstracte en algemene natuur zonder de mogelijkheid voor bestuurd om precies is te weten waarom in zijn geval, de criteria niet beslissend zijn geweest;

Dat bovendien, een dergelijke motivatie het begrip buitengewone omstandigheden aan de enige gevallen van „de overmacht“ aanzienlijk, dat wil zeggen de gevallen vermindert waar het onmogelijk voor de verzoekende partij zou zijn om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst;

Dat echter Uw Raad het, herhaaldelijk heeft verzekerd, dat de buitengewone omstandigheden niet worden beperkt tot de gevallen van de overmacht;

Dat de verzoekende partij, bijgevolg, is verplicht om vast te stellen dat in het huidige geval, de tegenpartij helemaal niet heeft geantwoord op het argument om te weten waar in deze elementen geen buitengewone omstandigheid op basis van het artikel 9bis vormen;

Dat deze zin gestereotypeerd geen voldoende motivatie bevat om de verzoekende partij het mogelijk te maken om kennis van de redenen te nemen die hem het recht aan het verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 weigert;

Aangezien dat er derhalve is om met alle elementen van soort rekening te houden en om de aanvraag zoals een aanvraag te analyseren op basis van het artikel 9bis;

Dat echter de tegenpartij de elementen van integratie niet in overweging heeft genomen die door de verzoekende partij worden bewezen;

Dat het niettemin nodig is om deze elementen in overweging te nemen, hetgeen niet door de tegenpartij heeft gedaan;

Dat de elementen vervat in de vraag aan verwaandheid de inspanningen bewijzen die door de verzoekende partij met het oog op zijn integratie worden geleverd;

Dat in het onderhavige geval, de verzoekende partij 4 jaar en 7 maand van verblijf in België samenvoegt;

Dat zij perfect in onze samenleving wordt geïntegreerd;

Dat zij zich in juist en begrijpelijk een het Frans uitspreekt;

Dat zij een betrekkelijk belangrijke kring van de vrienden en kennis is ontstaan;

Dat zij zeer door zijn omgeving wordt beoordeeld;

Dat het nodig is om haar verblijf te regelen en uitgaande van de betwistbare beslissing annuleren;

Dat vaste rechtspraak van de Raad van de State zei op zijn beurt dat « il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour » (voy : les arrêts n°85.530 du 22 février 2000 et n°88.076 du 20 juin 2000).).

Dat de bewering volgens dewelke “kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden , aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden” is dus een overduidelijke schending van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat er dus overtreding van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is;

Dat nochtans deze elementen aan verwaandheid de inspanningen bewijzen die door de verzoekende partij met het oog op zijn integratie worden geleverd;

Dat de verzoekende partij zijn wil van integratie, zijn duurzame verankering heeft bewezen;

Dat de verzoekende partij zelfs om zich komt ervan afvragen of de tegenpartij de documenten heeft gelezen die bij de aanvraag worden gevoegd, aangezien de structuur van de beslissing de argumenten herneemt die naar voren worden gebracht in de aanvraag van de verzoekende partij precies in dezelfde volgorde zonder één keer naar de bijgevoegde documenten te verwijzen;

Dat bijgevolg, het nodig is om tot de overtreding van het artikel 9bis en artikel 62 van de wet van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te besluiten, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

Aangezien dat de tegen partij is van mening dat

“het feit dat zijn zoon naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoon dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”;

Dat de Raad van State in een arrest n°107.294 van 4 juni 2002 vaststelt dat “la scolarité d'un enfant peut par contre constituer une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, et ce en raison de l'obligation d'interrompre une année scolaire; qu'il en résulte qu'il appartenait à la partie adverse, conformément à son obligation de motivation, d'indiquer les raisons pour lesquelles les éléments d'intégration invoqués par le requérant et établis à la lecture du dossier administratif, et spécialement la scolarité de la fille Alligrat, ne sauraient être considérés comme des circonstances exceptionnelles permettant l'introduction de la demande en Belgique; qu'il en va d'autant plus ainsi que les éléments d'intégration précités portaient sur des éléments essentiels au regard de l'ensemble des circonstances alléguées par le requérant à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour et que l'ordre de quitter le territoire notifié au requérant lui impose de partir au plus tard le 16 juin prochain, c'est-à-dire à un moment où l'année scolaire est sur le point de s'achever mais ne l'est pas encore; qu'il s'ensuit que n'est pas adéquatement motivée la décision qui se contente de relever que ces éléments ne constituent »

Dat in het onderhavige geval, de tegenpartij zijn beslissing wat geenszins het feit betreft heeft gemotiveerd om zijn schooljaar te onderbreken;

Dat de kinderen nog leerplichtig zijn;

Dat het hun onmogelijk is om in hun geboorteland terug te keren eenvoudigweg om een verzoek te gaan indienen;

Dat de beslissing in vol midden van het schooljaar werd teruggegeven;

Dat zij derhalve onvoldoende wordt gemotiveerd;

Dat Bovendien de Raad van Staat ook heeft beslist in zijn arrest n°129.170 du 11/03/2004 dat “Considérant, d'une part, qu'en énonçant “que son intégration, illustrée par la scolarisation de ses enfants, la naissance d'un enfant en Belgique, le travail comme intérimaire effectué en 2000, des relations d'amitié, et les témoignages d'amis, ne constituent pas une circonstance exceptionnelle”, la partie adverse décide d'une manière générale que ces éléments d'intégration ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie; qu'ainsi, elle ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle;

Considérant, d'autre part, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il faut mais qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que l'obligation d'interrompre une année scolaire pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, le retour dans ce pays pour y introduire auprès des autorités diplomatiques sur place une demande d'autorisation de séjour; qu'en se bornant à affirmer à cet égard que « concernant la scolarité des enfants, elle ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays où les autorisations de séjour sont à lever, serait difficile ou impossible. La scolarité des enfants ne nécessitant pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécifiques qui n'existeraient pas surplace. », la partie adverse n'a pas adéquatement motivé sa décision;

Er is een overduidelijke schending van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet;

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden.

Er is een overduidelijke schending van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet;

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden."

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoekende partijen menen dat de motivering "vrij *stereotiep*" is kunnen zij hoegenaamd niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motivering dat uitdrukkelijk wordt ingegaan op de elementen die verzoekende partijen in hun aanvraag naar voren hebben gebracht en dat er aldus gemotiveerd wordt aangaande de feitelijkheden eigen aan de zaak van verzoekende partijen. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun kritiek als zou de bestreden beslissing zonder meer stellen dat: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland." nu algehele lezing van de bestreden beslissing leert dat verder wordt ingegaan op de redenen waarom de ingeroepen elementen verzoekende partijen niet verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Bovendien, zelfs al zou een beslissing gemotiveerd zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partijen, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel

regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoekende partijen zijn het vooreerst niet eens met de motivering dat: *“(…) Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* Zij zijn de mening toegedaan dat de criteria nog steeds kunnen worden toegepast.

3.6. Zoals verzoekende partijen evenwel terecht zelf aanstippen, is deze instructie, die op 19 juli 2009 werd opgesteld en waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, evenwel vernietigd en dit bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dat de dienst vreemdelingenzaken op haar website zou gesteld hebben de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermog hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het is in die optiek dan geenszins onjuist dat de verwerende partij de instructie en de daarin opgenomen criteria in casu niet toepast. Dat de staatssecretaris of de dienst vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald, is zonder belang. De Raad is namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen betogen, handelt de gemachtigde van de staatssecretaris dus geenszins onredelijk door de criteria van deze instructie niet meer toe te passen.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel gaan verzoekende partijen er evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen werd toegestaan met miskennis van de wet, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

3.7. Voorts blijkt dat de verwerende partij wel degelijk duidelijk gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie verzoekende partijen niet verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Immers stelt de verwerende partij dienaangaande: *“De elementen van integratie namelijk dat betrokkene besloot Franse cursussen te volgen daar zij zich bewust was van het feit dat haar integratie afhankelijk was van de kennis van de nationale talen (zie schrijven van Jean- Marc Leenders); dat betrokkene op zoek zou zijn naar een job om financieel onafhankelijk te zijn (zie attest Le Forem); getuigenverklaringen van vrienden en de huisbaas voorlegt ter ondersteuning van haar volledige integratie; dat een attest van*

goed gedrag en zeden voorgelegd wordt; kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” en: “De duur van de asielprocedures - namelijk 7 maand 7 dagen voor de eerste en 1 jaar 7 maand voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocate van betrokkene haalt aan dat betrokkene op 29 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 indiende en dat deze aanvraag op 28 november 2011 ontvankelijk werd verklaard. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat deze aanvraag inmiddels ongegrond werd bevonden en dat instructies gegeven werden aan de gemeente om het medisch Attest van Immatriculatie van betrokkene in te trekken. Betrokkene heeft op 23 december 2013 een verzoek tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze procedure is echter niet schorsend. Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

3.8. Verzoekende partijen maken met hun betoog evenmin aannemelijk dat de verwerende partij het begrip “buitengewone omstandigheden” te strikt zou interpreteren of enkel gevallen van overmacht zou aanvaarden. Zij maakt met haar betoog evenmin aannemelijk als zou de verwerende partij bepaalde gegevens veronachtzaamd hebben.

3.9. In zoverre verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Verzoekende partijen brengen ook niks in tegen de vaststelling dat: *“betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.”* Verzoekende partijen maken, daargelaten de vaststelling dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan arresten, evenmin aannemelijk dat de rechtspraak waarnaar ze verwijzen mutatis mutandis kan toegepast worden op onderhavige zaak.

Immers, waar zij stellen dat de beslissing een onderbreking van het schooljaar tot gevolg zal hebben, wijst de Raad erop dat niets de verzoekende partijen verhindert in België reeds de nodige stappen te ondernemen ten einde ervoor te zorgen dat in het herkomstland onmiddellijk kan aangevangen worden met het schoollopen zodat de bestreden beslissing geen onderbreking van het schooljaar hoeft in te houden.

3.10 In zoverre de verzoekende partijen nog een schending van artikel 8 EVRM aanvoeren, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen nalaten op duidelijke wijze aan te geven op welke manier de bestreden beslissing voormeld artikel schendt. Het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.11. Ook waar de verzoekende partijen de schending van *“het algemene principe van goed bestuur”* aanvoeren, wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en dat het aan de verzoekende partijen toekomt duidelijk aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden achten. De vage formulering van verzoekende partijen laten evenwel niet toe te achterhalen waarop zij doelen. Ook hier is het middel in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.12. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER